

Απόστολος Πιερρής

Ελληνισμός και Νεοελληνισμός:

Μια Αντίθεση

Η αλλοτρίωση είναι η φρικτή πηγή όλων των ολέθριων κακών για το ανθρώπινο ον. Και είναι χαρακτηριστικά ανθρώπινη αρρώστια. Ο άνθρωπος είναι το ον που ανοίγεται προς τα πάντα, ο ορίζοντάς του είναι ο κόσμος όλος και ο θεός. Έχει την λαχτάρα να είναι το παν, το Απόλυτο Είναι. Αλλά αν ξεχαστεί σε αυτήν την ανοικτότητα χάνει τον εαυτό του. Ο δρόμος του για την ολική ταύτιση είναι η τελειότητα της φύσης του. Τα κερδίζει όλα αν κερδίσει τον αληθινό εαυτό του. Τα χάνει όλα αν ξεχάσει τον εαυτό του.

Και να η θαυμαστή κοσμική αρμονία. Στο έαρ του βίου του ανθρώπου, εκεί βρίσκεται η «ώρα» της ακμής του, το σφύζον κάλλος της τελειότητάς του. Στο άνοιγμα του όντος προς τον κόσμο, τότε φανερώνεται ο ανθος της ύπαρξης, η ερατή λάμψη της νεότητας. Η τελειότητα ανοίγεται στο Είναι, το απόλυτο άνοιγμα είναι της απόλυτης τελειότητας. Η υπέρτατη έκσταση είναι της Μορφής του κάλλους, του

τέλειου πέρατος. Το μειδίαμα του Κούρου στο φως του σώματος και του προσώπου του, για την χαρά του «τέλους» του όντος.

Η ατέλεια κλείνεται. Η ατέλεια φοβάται. Φόβος είναι η αίσθηση της ατέλειας, και η απειλή που εμφωλεύει στην αδυναμία της ατέλειας. Το ον τότε είναι ευπρόσβλητο. Η τελειότητα είναι η δύναμη του όντος. Ρώμη και γενναιότητα είναι απόρροιας του Κάλλους. Η Μορφή δεσπόζει. Ιδού η μεταφυσική της λατρείας του Απόλλωνος, του πρωθήβη του Κάλλους.

Εσθλός (ίδια ρίζα με το ειμί) είναι αυτός που Είναι στην τελειότητά του, ο νικητής του αγώνος της αριστείας. Στην βασική αρχαϊκή αξιολογική εναντιότητα, απέναντι στον εσθλό ίσταται ο δειλός. Δειλός είναι ο ατελής. Αυτός που φοβάται. Ο λίγος που δεν βλέπει τον Απόλλωνα, και απέναντί του ο μέγας που τον έχει δει. Για όποιον Τον βλέπει, για αυτόν δεν υπάρχει επιστροφή. Μοίρα του είναι το μεγαλείο, «τέλος» του η αιωνιότητα.

Και φθάνουμε στην κλασσική συνοπτική έκφραση της ανθρώπινης αξίας «καλός καγαθός», όμορφος και ωφέλιμος. Το κάλλος είναι το βαθιά ωφέλιμο, αφού η μορφολογική τελειότητα εγγυάται κάθε άξια λειτουργική ικανότητα.

Η ενεργός παρουσία του «τέλους» αποκαλύπτεται στην νεότητα, στο ίνδαλμα του Κούρου. Το πνεύμα, η πνοή του Απόλλωνα, έχει στο κάλλος την πρωτεύουσα έδρα του, το ίδιο πνεύμα που διαπνέει την σοφία του νου στην σκέψη, την ποίηση και την καλλιτεχνική δημιουργία. Γι αυτό το πνεύμα εράται του κάλλους, κι το κάλλος αντιχαρίζεται στο πνεύμα. Ο έρως είναι της ομοιότητας, του αυτού προς το αυτό, σε διαφορετική χρονική στιγμή. Το ερωτικό δίπολο είναι μια ταυτότητα ετεροχρονισμένη σε σωματικό κάλλος και πνευματική αλήθεια. Προκύπτει λοιπόν η Απολλώνια μορφή του Δωρικού έρωτα.

Ό, τι άλλο είναι αλλοτρίωση. Αλλοτρίωση είναι η ταύτιση προς έτερον. Δημιουργεί κρούστα επικαθήμενη επί της αληθινής ταυτότητας του ανθρώπου που ριζώνει και λειτουργεί ως

παράλληλος εαυτός. Εξ ου η διχοστατική συμπεριφορά του αλλοτριωμένου, αφού άλλοτε υπερισχύει η μια βαθύτερη και άλλοτε η επιφερόμενη, η οποία συχνότερα πνίγει την γνήσια, όταν μάλιστα παράγεται από συστηματική τάση στην υπ' όψη κοινωνία και κράτος. Η ταύτιση προς το πολιτισμικό βίωμα άλλου πολιτισμού είναι η ολεθριώτερη αλλοτρίωση, γιατί συνιστά σχιζοφρενική κατάσταση. Τώρα το κλείσιμο της ατέλειας εντείνεται και γίνεται αθεράπευτο, γιατί στην κανονική μεν ατέλεια η δυνατότητα υπάρχει βελτίωσης με κίνηση προς την οικεία τελειότητα, ενώ στην περίπτωση της αλλοτρίωσης η ατέλεια δύσκολα μπορεί να θεραπευθεί αφού σε κάθε απόπειρα διόρθωσης αντιβαίνει η δεύτερη και επείσακτη ταυτότητα με την δική της λογική και προτεραιότητες και χαρακτήρα. Έτσι, η ευαισθησία ευνουχίζεται, και δεν μπορεί να γεννήσει μόνιμο αποτέλεσμα. Ευαισθησία είναι η βιωματική διηγεμένη απόκριση προς το ίδιο, το όμοιο, το οικείο.

Από θεόσταλτο Άτη περιδινούμενοι, δουλεύοντες σε κατάρα ασήκωτη, το Νεοελληνικό σύστημα βρίσκεται σε μόνιμη διαφωνία προς τον Ελληνικό εαυτό μας. Τιμά δε πρόσωπα και πράγματα που είναι άρδην αντίθετα προς τα δεδομένα και το πνεύμα του Κλασσικού. Κάθε κύρια δράση μοιάζει ως εάν είναι επιλεγμένη να μειώνει την συνάφεια και συνέχεια της γνήσιας παράδοσης. Αφή Ολυμπιακής φλογός που δεν έχει σχέση, και είναι άρδην αντίθετη, προς τα προ και κατά την έναρξη των αρχαίων Ολυμπιακών αγώνων. Οι «300» κινηματογραφική ταινία, μια καρικατούρα της Σπάρτης και των Θερμοπυλών. Προτεραιότητα για εργασίες στο Ρωμαϊκό θέατρο της Σπάρτης, ένα αντισύμβολο ολκής. Η καταστροφή του ναού του Επικουρίου Απόλλωνα ξανάρχισε από τους νέους Περικλείς – την λένε αναστύλωση αλλά είναι αναθεμελίωση. Η αμαρτία συνεχίζεται. Κ.ο.κ.

Αυτή είναι η κατάσταση του Νεοελληνισμού, ιδιαίτερα αισθητή στους νέους. Τα οικεία πολιτισμικά μεγέθη τους συγκινούν προσωρινά και για λίγο. Αλλά γρήγορα η Κρούστα παίρνει το πάνω χέρι, βιάζει τον πραγματικό εαυτό σε σιωπή, και η ευαισθησία εξανεμίζεται. Επέρχεται τότε μια σκληρότητα της απογοήτευσης, που χειροτερεύει την πιθανότητα μαγικής πια εξόδου από τον Λαβύρινθο. Η συστηματική πτώση μετά την προσπάθεια πτήσης δημιουργεί απόλυτο αδιέξοδο, γιατί μειώνει την δυναμική προβολής της αυθεντικής ταυτότητας. Στον φόβο προστίθεται τώρα η πεποίθηση

ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει, και η απελπισία τυραννεί της ψυχή του απολωλότες, οδηγώντας σε μαζοχιστική αυτοτιμωρία δια της προσκόλλησης στην Κρούστα της αλλοτριότητας. Ο φαύλος κύκλος της ήττας του αληθινού εαυτού από την Κρούστα, και της συνεπακόλουθης ψυχολογικής ταύτισης με την Κρούστα για να μην παραδεχθείς την ήττα, είναι η φρίκη που βιώνουν οι νέοι μας. Είναι φοβερό να πέσεις στην οργή του τρομερού Άνακτα του κάλλους.

Η αρχέγονη βλάβη του ΝεοΕλληνισμού είναι ο Ευρωπαϊσμός. Αυτή η αλλότρια Κρούστα βάρυνε και σκλήρυνε 200 κοντά χρόνια πια, και ενώ οι νέοι λαχταρούν να πετάξουν δεν μπορούν. Η λάμψη σβύνει από τα μάτια τους γρήγορα καθώς βιάζονται συστηματικά από την οθνεία Κρούστα, και το μόνο που μένει είναι στιγμές έξαρσης, και αυτές στιγματιζόμενες από αναστολές. Ποιος θα πληρώσει για όλη αυτή την οδύνη;

Στην χαρμόσυνη λατρεία της πραγματοποιούμενης τελειότητας, στο βίωμα του σωτήριου Κάλλους, στον τελειούμενο Δωρικό Έρωτα, στο όνομα του Απόλλωνος, εμφυτεύθηκε παρά φύση η βαρύστονος ξένη νοσηρά συνείδηση του Ευρωπαϊκού ανικανοποίητου έρωτα του κλασσικού, της μόνιμης διάστασης και αναντιστοιχίας μεταξύ ιδέας και πραγματικότητας, δέοντος και γεγονότος, «οράματος» και αποτελέσματος.

Η Δελφική μαντεία είναι βαριά για τις προβλεπόμενες εξελίξεις στην χώρα αυτής της συστηματικής πολιτισμικής αλλοτρίωσης. Μιλώντας για την Σπάρτη, αυθεντικό φορέα της Δωρικής ουσίας του Ελληνισμού στους Αρχαϊκούς Χρόνους, η Πυθία έχρησε προειδοποιώντας:

φράζεο δὴ Σπάρτη, καίπερ μέγαν λαὸς εὐῶσα

μὴ σέθεν ἀρτίποδος βλάστη χολὴ βασιλεία.

δηρὸν γὰρ μόχθοι σε κατασχέσουσιν ἄελπτοι

φθερσιβρότου τ' ἐπὶ κῶμα κυκνόμενον πολέμοιο.

Στον τόπο του κάλλους της τελειότητας δεν χωρεί δεσπόζουσα διάσπαση της Μορφής σε λειψή πραγματικότητα και πλήρη ιδέα. Αλλά ο Νεοελληνισμός δεν την έκανε απλά, την θεσμοθέτησε την αλλόκοτη θεώρηση. Ζούμε χωλά.

Αλοίμονό μας.

17 Μαρτίου 2020